

Ngư Yêu

Contents

Ngư Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9: Ngự Ương Phiên Ngoại Đào Yêu	19

Ngư Yêu

Giới thiệu

Thể loại: Thần quái, nhất công nhất thụ, ngược tâm, BEEdit: Chan Tử Trong lúc đó thì lòng ta tràn ngập hạnh phúc, cũ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-yeu>

1. Chương 1

Ở Dung Châu có một thanh niên tên gọi là Liễu Khanh, sống bằng nghề kể chuyện.

“Chuyện kể rằng ở trong thành Hoa Châu có con sông Thế Tầm, dưới sông có một con lý ngư yêu(1) màu đỏ, tu hành ngàn năm, có thể biến thành hình người...” Lời kể chuyện của người nọ thật êm tai.

(1) yêu quái cá chép

Cầm thúc nói hắn giết người rồi, bắt ta rời khỏi đây. Trên người hắn còn có mùi máu, cách một tầng nước cũng ngửi thấy được. Ta không muốn đi, hắn là Cầm thúc, hắn giết người ắt có đạo lý của hắn. Cầm thúc thấy ta không chịu đi liền đánh ngất ta, đến sau này ta vẫn còn thấy đau âm ỉ, thật là thấu xương mà.

Sau khi tỉnh lại, ta thấy mình đang ở trong một cái thủy hang (2), nước trong vắt, nhưng xung quanh lại không có chút gì quen thuộc. Ta không thích, liền nhắm mắt lại, không thích thì tốt nhất là không nhìn

thấy.

(2) lu nước, vại nước

Thủy hang bỗng dừng động đây, ta quấy quấy đuôi, sao lại im lặng vậy?

Ánh sáng bỗng nhiên bị che đi, có một tiểu cô nương chồm lên lộ đầu nhìn vào thủy hang, đôi mắt mở to tựa hồ như đang nhìn ta. Nàng cười nói, “Thật xinh đẹp.” Ta nhìn thấy bóng dáng bản thân trong đôi mắt nàng, vẫn là một con tiểu lý ngư màu đỏ.

Bỗng dừng nghe thấy một giọng nói truyền đến, “Nhiễm Nhiễm, đừng nghịch nữa.” thanh âm cứng chiu.

Sau đó tiểu cô nương rời đi.

Đây là đâu, ta muốn rời khỏi đây.

Cho đến tận đêm khuya. Ánh trăng đêm nay rất đẹp, ta thầm nghĩ đã đến lúc rồi, liền dùng đạo hành ngàn năm tu luyện được biến thành người. Ra khỏi thủy hang, ta nhìn thấy Nhiễm Nhiễm đang nằm ngủ say trên giường, bên ngoài cửa sổ là sông Thế Tầm, cũng may là không xa lắm. Lúc mở cửa phát ra tiếng “ken két” làm ta giật mình. Cẩn thận nhìn trái nhìn phải không thấy ai, trong lòng liền thả lỏng.

Ta trốn ra ngoài, mang theo quần áo đi đến bờ sông, mỗi lần biến thành người, vì chưa quen nên cảm giác không thích. Nhưng Cẩm thúc nói ta phải thích ứng nên ta làm theo lời hắn.

Ta ngồi trên tảng đá ở bờ sông, ngắm mặt nước. Khi đó ta đã thật sự quên mất, căn nhà phía sau lưng là nơi ta đang bị giam giữ. Sông Thế Tầm rất giống Cẩm thúc, cho ta cảm giác an toàn, khiến ta tin tưởng vô điều kiện.

“Nước lạnh lắm, coi chừng cảm lạnh.”

“Lo gì chứ...” Miễn cưỡng nói một câu. Không đúng, có người sao?

Là một nam nhân, người này buổi chiều vừa nói chuyện với Nhiễm Nhiễm. Hắn một thân bạch y, tay khoanh trước ngực, tóc che đi một nửa đôi mắt tựa hồ ly, dường như hắn đang cười. Đôi mắt người này giống với Nhiễm Nhiễm, rất to rất sáng, rực rỡ khiến người khác bị mê hoặc.

Nhất định là lúc ta mở cửa đã bị hắn phát hiện, ta không muốn trở về đó. Ta toan vờn người nhảy xuống sông.

Hắn nhanh chóng nắm lấy vạt áo sau của ta kéo lại, vác ta lên vai mang về. Chết tiệt, quên mất đã biết

thành người.

“Người làm gì!” Người này thật đáng ghét, ta giãy dụa.

“Thật là tiểu yêu tinh không biết an phận.” Ta chính là tiểu yêu tinh đó, làm sao hả?

“Vào tay ta lại còn muốn chạy?”

Đầu óc ta bị con quái vật này làm cho mơ hồ.

Một lát sau, nam nhân kia ném ta vào phòng hắc, không nói năng gì liền ấn ta lên giường, lau khô tóc cho ta, lại bưng chậu nước cho ta rửa mặt, gương mặt ta phản chiếu trên mặt nước, một thiếu niên tuấn tú, ấn đường còn có một điểm chu sa.

Kỳ thực hắc là người rất chu đáo.

“Thật đáng yêu.” Hắc nhéo nhéo mặt ta, đau quá... Sau đó thì ôm ta ngủ, “Đừng có nghĩ đến việc chạy trốn.” Hắc ngủ rồi, mà đáng ghét chính là...

Ta cư nhiên lại không thèm giãy giụa.

Căn bản là có thể dùng phép thuật, nhưng nhớ tới ánh mắt của hắc, ta lại không đành lòng tổn hại.

Hôm sau ta lại ở trong thủy hang, Nhiễm Nhiễm cả ngày đều đến nói chuyện với ta, ta biết được nam nhân kia tên là Ngụy Ương, hắc là biểu huynh của Nhiễm Nhiễm. Khó trách ánh mắt giống nhau như vậy, hắc cũng rất cứng chùi muối muối mình...

2. Chương 2

Buổi tối, Ngụy Ương không biết đã chạy đi đâu mất dạng, lúc này mà không trốn đi thực có lỗi với cơ hội ông trời ban cho. Ta lập tức biến thành người, không cần biết trong nhà có ai không, trực tiếp mở cửa bỏ chạy. Lần này ta sẽ không đi đến bờ sông nữa, trực tiếp chạy đi xa, nếu không Ngụy Ương lại đến bắt được.

Không ngờ vừa mở cửa đã đụng phải một người, vừa khớp nằm trong lòng ngực hắc, người này nhất định là Ngụy Ương, không thể sai được. Tên hỗn đản này...

“Nhớ nhưng ta đến vậy sao?” Người này thật đáng ghét!

Ngụy Ương đóng cửa, kéo ta đến bờ sông Thê Tầm, ấn ta ngồi xuống, sau đó hấn ngửa đầu nhìn trời, đêm này trời có trăng khuyết.

“Ta cả đời này chỉ có thể nhìn thấy trăng khuyết mà thôi.”

Hắn nói một câu như vậy, trong giọng nói mang vẻ tiếc nuối.

Lúc này ta mới phát hiện hắn thật sự rất đẹp, nhìn bóng dáng hắn một mình đứng dưới ánh trăng, trông giống tiên giáng trần.

Hắn ôm ta cùng ngắm trăng, không biết có gì đẹp mà hắn ngồi nhìn cả một đêm. Ta dựa vào hắn ngủ —— hại ta hai lần trốn đi đều thất bại, chỉ dùng vai của hắn để dựa vào xem như khách khí rồi.

Bờ vai hắn run run, nhưng đến cuối cùng vẫn để cho ta dựa sát vào.

Thật kỳ lạ, ta rõ ràng có thể bỏ trốn, chỉ cần sử dụng phép thuật, muốn trốn đi cũng không khó khăn gì, nhưng... Ta chính là không đành lòng làm tổn thương hắn.

Ban ngày Nhiễm Nhiễm lại tới. Ta cũng đã quen mỗi ngày tỉnh lại đều thấy mình ở trong thủy hang. Nhiễm Nhiễm mở to đôi mắt đen láy nhìn ta trong nước bơi lội một vòng, hai vòng, ba vòng... Không biết khi nào lại có thể trở ra, có điều kỳ lạ là tính khí của ta dường như không còn nóng nảy như trước nữa.

Ánh mắt Nhiễm Nhiễm nhìn theo chuyển động của ta, đôi mắt tựa như hai viên ngọc trai đen.

Thật ra, ta rất thích đứa bé này.

Lần này bỏ trốn lại bị Ngụy Ương bắt được, gương mặt vẫn tươi cười không chút khiếm khuyết. Lần đầu bắt ta bởi người ngủ, lần hai bắt ta bởi người ngắm trăng, không biết lần này lại bắt ta bởi hắn làm gì đây.

“Lại muốn chạy sao?”

Đương nhiên rồi. Ta nhìn chăm chăm vào hắn.

“Thôi thôi, người muốn đi thì đi, ta không ép buộc người nữa.” Hắn khoát tay, người này thật kỳ quái, thỏa hiệp một cách khoái trá như vậy, ngay cả động tác xua tay cũng thực tiêu sái.

Hắn... Thật sự thả ta đi như vậy sao?

“Tại sao?”

Ta thật đáng bị coi thường, đây không phải kết quả ta muốn sao? Lúc này còn truy cứu nguyên nhân, giống như đang cầu hấn lưu ta lại.

“Người dù gì cũng sẽ trở lại thôi.” Hấn vuốt cằm nói.

Uy uy uy dựa vào cái gì mà nói vậy a! Ta phải đi, phải đi!

“Đúng rồi, ngày hôm qua người...” Hấn tựa hồ nghĩ ra gì đó quay đầu lại, nhưng lại ngưng bật quay đầu trở lại.

“Àn?”

“...” Hấn do dự một chút, “Không có gì, người đi đi.”

Thiệt.

Ta nghĩ đến hình ảnh hấn ngày hôm qua ở dưới ánh trăng, nói cái gì đó “Ta cả đời này chỉ có thể nhìn thấy trăng khuyết mà thôi.”

“Có lẽ người nói đúng, ta nhất định sẽ trở về.” Ta nằm nửa người trong nước, đưa tay gác cằm, “Ngày mười lăm tháng tám là Trung Thu... Ngày đó ta nhất định trở lại, sau đó cùng người đi ngắm trăng, sau này không cho người nói cái gì mà “cả đời chỉ nhìn thấy trăng khuyết” nữa.”

Không biết tại sao trong lòng ta không muốn nhìn thấy hình ảnh hấn đau buồn dưới ánh trăng kia nữa.

Hấn giật mình, cười nói, “Này để nói sau đi... Bất quá, trước hết cho ta biết tên người đã.”

Tên...

“A Lý.” Cẩm thúc cũng gọi ta như vậy.

(Lý là cá chép)

Ta đi về phía trước quay đầu lại nhìn, bóng dáng hấn cô đơn đứng dưới ánh trăng khiến cho ta có cảm giác đau lòng.

3. Chương 3

Rất nhanh đã đến năm mới, thuyền bè tới lui tấp nập trên sông Thề Tầm, ta ở dưới sông lội tới lội lui rất nhiều nơi cũng không nhìn thấy Ngụy Ương và Nhiễm Nhiễm. Trong lòng cảm thấy mất mát, lại không biết làm sao lấp đầy nó lại. Bất tri bất giác đã đến đêm, còn chưa kịp đến tìm Cẩm thúc.

Ta nhắm mắt lại, dựa vào cảm giác mà bơi tới, nghĩ rằng như vậy có thể đến được nơi ta muốn.

Bốn phía dần dần tĩnh lặng, lúc dừng lại mở mắt ra, phát hiện trước mắt chính là bờ biển trước nhà của Ngụy Ương. Ngụy Ương đang đứng trên bờ sông nhìn ta chăm chăm. So với lúc trước, vẻ mặt hắn có phần phức tạp hơn, không nói lên được là cảm giác gì.

Hắn làm thế nào mà nhận ra được ta, cá chép đều không phải như nhau sao...

“Không bỏ được ta sao?” Hắn tựa hồ không hề kinh ngạc, mặt mày cười rạng rỡ, nhất là đôi mắt kia, sáng hơn cả ngọc quý. Nhìn thấy dáng vẻ tự tin giống như lần đầu gặp mặt, ta cảm thấy như trút được gánh nặng trong lòng.

Nhưng biểu cảm kia vẫn làm ta khó chịu, đáng ghét, ai bảo ta không bỏ được hắn!

Tuy rằng... Thấy hắn, trong lòng ta đích thực rất vui...

“Lên đi, ta dẫn ngươi đi dạo.”

Quên mất việc hỏi hắn khuya rồi còn dạo cái gì, bị ánh mắt của hắn làm cho mơ mơ màng màng, lúc tỉnh táo lại, hắn đã nắm tay ta dẫn đến chốn nào rồi.

Cẩm thúc nói từ nhỏ ta đã nhút nhát, ta cũng biết rõ, từ trước tới nay ngoài trừ Cẩm thúc ta không còn người thân nào, nhưng người trước mắt này... Hắn dường như rất đặc biệt.

Không biết hắn muốn dẫn ta đi đâu, bước lên một bậc thềm đá, thẳng đến nơi cao nhất. Ánh trăng vẫn khuyết như lúc ta rời đi, sáng long lanh. Hắn ngồi xuống đất, kéo ta ôm vào trong lòng ngực. Hắn đem thân thể ra cản hết gió, thân nhiệt con người thật ấm áp. Ta không biết hắn đang làm gì, nhưng mà... Động tác này dường như là lúc con người tỏ ra thân mật với nhau...

Ngước mắt nhìn thấy hắn đang cười tinh nghịch.

“Ngươi trở về rồi đừng hòng ta thả ngươi đi nữa.” Hắn cúi đầu nói, “Ân, nhất định không để ngươi đi.”

Không hiểu sao mặt có chút nóng, nhẹn không được liền nở nụ cười, ta nhìn thấy bản thân trong mắt Ngụy Ương, một thiếu niên xinh đẹp, cười rạng rỡ. Đột nhiên phát hiện biểu tình của Ngụy Ương cũng giống ta,

cũng là cười rất rạng rỡ, không thể che giấu được. Cùng hấn ở một chỗ thế này, luyến tiếc chẳng muốn rời đi nữa.

Dứt khoát muốn ở cùng một chỗ với hấn, dù sao Cẩm thúc cũng không muốn ta về, ngược lại hấn cho ta cảm giác thoải mái hơn.

Hấn nắm tay ta, lấy ra một sợi dây nhỏ, dây đeo màu đỏ được gắn một con cá chép nhỏ bằng bạc, sáng lóa lên, “Không được gỡ xuống, đeo thứ này rồi ngươi chính là của ta, không được rời đi nữa.”

A, Ngụy Ương cũng có lúc đáng yêu như vậy, lại còn dùng phương pháp cũ xưa này.

Con người sao có thể nghĩ đơn giản như vậy... Đem thứ gì đó liền có thể buộc được hai người lại với nhau.

Bất quá, chỉ có tấm lòng là không thể làm giả được.

Trước đây cùng Cẩm thúc một chỗ, hấn lâu lâu mới cười với ta một cái, còn lại chỉ toàn nghiêm mặt nói mấy lời như lão nhân, ta dường như chẳng nhớ được gì. Nhưng Ngụy Ương không như vậy, hấn ôn nhu với mọi người không giống nhau. Cẩm thúc đã từng nói như vậy, con người rất kỳ lạ, một khi trong lòng có gì, liền toàn tâm toàn ý nói ra “cái gì”. Xem ra đúng là như vậy.

Cảm giác thế nào, nói ra thế ấy, dù thoải mái nhưng cũng thấy bất an.

Sau đó nhìn thấy Nhiễm Nhiễm, nàng chồm lên nói, “Nốt ruồi chu sa của ca ca thật đẹp!” nói xong tròng mắt liền chuyển động, giống như lúc nàng nhìn ta trong thủy hang, “Giống như tiểu lý như kia vậy!” Ngụy Ương bật cười.

Hấn nói, “Nhiễm Nhiễm dường như rất thích ngươi, nên đừng đổi ý muốn chạy nữa.”

Nếu hấn để ta trong lòng thì ta cũng đem hấn để trong lòng.

Không biết tại sao nhưng dường như hấn luôn trông chừng ta, muốn xác định ta chắc chắn sẽ không rời đi, giống như tiểu hài tử không có cảm giác an toàn.

Ta mỗi ngày đều chơi đùa cùng Nhiễm Nhiễm. Nhiễm Nhiễm là đứa nhỏ rất ngoan, mỗi khi nhìn vào mắt nàng sẽ khiến ta nghĩ đến vị biểu huynh kia của nàng. Ngụy Ương luôn ngồi bên cạnh nhìn hai người bọn ta, lâu lâu lại kéo ta ôm vào lòng, ghé sát tai ta nói thầm, “Có mệt không? Nghỉ một lát đi.” Hơi thở hấn phả vào lỗ tai, thật là khó chịu. Tuy ta không cao lớn nhưng cũng không thể tha cho hấn được, liền cắn vào lỗ tai hấn một cái.

Hấn đôi khi sẽ nói, “Thực muốn lập tức đem ngươi ăn hết.”

Con người này tính tình như vậy, nhưng ai ở bên cạnh hắn đều không nỡ rời đi.

Sau đó hắn nhìn Nhiệm Nhiệm, ánh mắt có chút đặc biệt, rõ ràng là nhìn Nhiệm Nhiệm nhưng lại có cảm giác như muốn loại bỏ nàng.

Mấy ngày hôm sau Nhiệm Nhiệm bị dắt đi, nghe Ngụy Ương nói là thân thích của nàng đón về, kể từ đó ta không còn gặp lại nàng nữa.

4. Chương 4

Nhiệm Nhiệm đi rồi không khí có chút nhàm chán, Ngụy Ương bảo muốn dẫn ta đi rừng trúc. Chỗ đây ta chưa từng đến, đến rồi sau này luôn muốn đến đi dạo. Ngụy Ương cũng tùy ý ta. Ta tự mình vui vẻ đi tới đi lui, lâu lâu mới hỏi hắn vài câu... Đến nơi hắn thích, hắn cứ im lặng không nói lời nào, đỡ cây trúc nhìn ta cười, gió thổi lá trúc kêu “sàn sạt”, giống như Ngụy Ương làm cho người ta có cảm giác nhàm chán.

“A Lý.” Hắn đột nhiên lên tiếng, “Người không thể rời khỏi ta, cho dù phát sinh chuyện gì cũng không được rời đi.”

Sao đột nhiên lại nói vậy, ta sao lại bỏ hắn đi được chứ, tên ngốc này.

Ngụy Ương cầm tay ta, động tác thật nhanh, hắn khẩn trương như vậy là muốn nghe đáp án sao?

“Ta sẽ không đi, mặc kệ là bao lâu về sau, cũng sẽ không đi.” Ta là con lý ngư yêu màu đỏ ở sông Thế Tầm, mặc dù thời gian có trôi đi, ta vẫn sẽ giữ nguyên bộ dạng như hiện tại, dù hắn sau này tóc sẽ bạc trắng, ta cũng sẽ ở cùng hắn đến cuối đời, sau đó dùng tất cả thời gian mà hoài niệm hắn.

Ta không hiểu các định kiến này nọ của con người, chỉ biết Ngụy Ương đối với ta rất đặc biệt, như vậy là đủ rồi.

Sau đó, Ngụy Ương dẫn ta đi rất nhiều nơi, đi đến những nơi đông người, bọn họ đều dùng ánh mắt kì lạ nhìn hai người chúng ta, ta nhớ rõ lúc đó Ngụy Ương quay sang nhìn ta chăm chăm, “Ta là nam nhân, người cũng là nam nhân, người có vì thế mà rời đi không?”

Ta không rõ hắn đang nghĩ gì, chúng ta trong lòng đều có đối phương, điều đó không phải trọng yếu hơn sao?

Ngụy Ương nhìn ta nghi hoặc, thẳng cho đến tối.

Trăng trên trời đêm nay vẫn là trăng khuyết, đột nhiên nhớ tới lời Ngụy Ương từng nói, hắn nhất định cả

đời chỉ nhìn thấy trăng khuyết, ta hỏi hấn tại sao, mặt hấn liền trở nên âm trầm đáng sợ, hấn ngược mặt nhìn ánh trăng, ánh mắt trở nên xa lạ, không còn là viên ngọc trai đen đẹp dễ nữa, màu đen nhánh khiến ta không thể nào nhìn rõ được. Ta từng bước rời đi, đến khi nằm trên giường ta đột nhiên nhớ đến ánh mắt của Cẩm thúc sau khi giết người, cũng giống như ánh mắt của hấn, một chút thần thái cũng không có, chỉ tràn đầy sự tuyệt vọng.

Ngày hôm sau Ngụy Ương trở lại bình thường, ta cũng không hỏi hấn, không phải không tò mò, mà là không dám.

Ta sợ nhìn hấn như vậy, bởi vì người đó không phải là Ngụy Ương của ta.

Ngụy Ương nói ra ngoài cũng lâu rồi, tới lúc phải về nhà, hấn muốn dẫn ta đến nơi cuối cùng.

Ngồi trên thuyền thật lâu, đến bên một hồ nước, ven hồ đều là hoa mỹ nhân, phủ đầy một màu đỏ như lửa. Ngụy Ương nhìn mặt nước, nói ba quang lân lân (sóng lăn tăn) nhìn rất đẹp. Ta hỏi hấn “ba quang lân lân” là gì, hấn nói là sóng lăn tăn trên mặt hồ, giống như vẩy trên người ta vậy, nhìn rất đẹp.

Hấn còn hỏi ta có thích nơi này không, ta vừa nói thích hấn liền nói sẽ tìm một căn nhà ở đây, để hằng năm lúc hoa mỹ nhân nở, có thể đến ở thưởng hoa, còn muốn nuôi thật nhiều lý ngư đỏ giống ta ở trong hồ, nhất định là rất đẹp... Hấn nói rất nhiều, rất nhiều. Người này luôn nói lời ngon tiếng ngọt, hôm nay lại càng nói nhiều hơn — hấn là đang tính nói ra dự định cả đời này sao?

Ta phải thừa nhận là ta bị hấn làm cảm động rồi.

Hấn còn nói, sau khi trở về sẽ thú (cưới) ta, phải mời thật nhiều khách tới chứng kiến chúng ta hạnh phúc ra sao — cho dù chúng ta chẳng nhận được lời chúc phúc của họ.

Ta dựa vào hấn, khi đó thật sự rất vui. Hấn cũng ôm ta, hung hăng hôn, không để cho ta một khe hở để thở, hấn như phát điên. Hấn muốn gì ta không cần biết, chỉ biết ta sẽ cùng hấn tiếp tục rơi vào trầm mê.

Hấn hôm nay không giống như lúc trước, hấn dường như đang dùng sức nắm bắt lấy thứ gì đó, ta có thể cảm nhận được tay hấn đang run rẩy, đôi lúc muốn đẩy ta ra, nhưng đôi lúc lại ôm ta chặt hơn.

Ta cũng ôm lấy hấn.

Chính là lúc ta không ngờ tới lại có chuyện xảy ra.

Ngụy Ương đột nhiên buông ta ra, đôi môi của hấn vì nụ hôn kia mà đỏ lên, nhưng ánh mắt hấn lại lạnh nhạt vô cùng, tựa như ánh mắt tuyệt vọng của buổi tối kia.

Hấn rút ra một cây chủy thủ (dao găm), đâm vào bụng ta, đẩy ta ngã xuống nước.

Tại sao?

Ta không nghe thấy lý do, chỉ nghe hắn nói, “Thật tốt đẹp, chỉ tiếc ngươi không thể quay về, cũng không thể có sau này.”

Hắn nói không sai, đây thật sự là nơi cuối cùng, đây là nơi cuối cùng có tồn tại sự “hạnh phúc” của ta và hắn — cho dù ta chẳng biết tại sao.

Thật lâu sau ta mới cảm thấy đau.

5. Chương 5

Lúc tỉnh lại ta thấy mình ở sông Thế Tầm, bên cạnh là Cẩm thúc mắt tích đã lâu.

Ta không kịp suy nghĩ tại sao mình lại ở đây, “Ta muốn đi tìm hắn! Cẩm thúc người có biết hắn ở đâu không? Ta muốn tìm hắn! Thật sự...muốn tìm hắn...”

Ta chỉ biết là ta rất muốn đi tìm hắn.

“Đứng lại!” Là tiếng quát của Cẩm thúc.

“Cẩm thúc, người nhất định biết hắn đang ở đâu đúng không, nói cho ta biết, cầu người...Nói cho ta biết...” Ta cầu xin.

“Tiểu tử ngươi đứng lại cho ta! Ngươi có biết tên kia thiếu chút nữa đã giết chết ngươi không?!”

“...” Ta biết, nhưng ta thà là cái gì cũng không biết, ta không muốn nhớ lại, coi như ta đã quên hết đi, ta chỉ muốn Ngụy Ương, hắn làm gì cũng được, ta chỉ muốn hắn.

“Nói cho ta biết hắn ở đâu...”

Cẩm thúc không đáp chỉ nhìn ta chằm chằm. Lúc trước khi ta làm sai chuyện gì, hắn cũng nhìn ta như vậy, cho đến khi ta dừng lại. Nhưng lần này...Ta thật sự không thể dừng lại.

Ta cắn răng đi một đoạn xa. Cẩm thúc không giúp ta cũng được, mặc kệ Ngụy Ương đang ở đâu, ta tự mình đi tìm, hắn ở đâu ta cũng sẽ tìm được, nhất định sẽ...

Ta không biết mình đã đi bao lâu, mọi thứ xung quanh vừa quen thuộc vừa xa lạ. Mỗi nơi đều giống như chỗ mà Ngụy Ương đã dẫn ta đi.

Àn...Thật sự thì người sống ở đâu cũng giống như nhau, ta tùy ý nhìn thoáng qua, hần liền giống như hòa vào đám đông những con người ở những nơi đó, mỗi nơi mỗi chỗ đều cho ta cảm giác, Ngụy Ương đang ở trong đám đông đó, chờ ta đến tìm hần.

Mỗi nơi mỗi chỗ đều cho ta cảm giác như vậy, không ngừng hy vọng, không ngừng thất vọng. Ta chỉ có một ý niệm trong đầu, trừ điều đó ra, ngay cả khái niệm về thời gian cũng mất đi. Ta đã ra ngoài bao lâu rồi? Vài canh giờ? Vài ngày? Mấy tháng? Hay là đã qua mấy năm? Ta là lý ngư yêu, thời gian dài trôi qua ta vẫn duy trì hình dáng như cũ, nhưng chỉ có một mình ta thì thời gian dài đằng đẳng có ích lợi gì chứ?

Chỉ là không ngờ, mặc dù không ngừng thất vọng nhưng lòng ta vẫn như cũ chưa từng dao động, điều đó cũng tốt, ít nhất ta vẫn có thể chống đỡ tiếp tục tìm hần.

Có đôi khi ta nghĩ cứ đi tìm như vậy cũng tốt, từ nay về sau không biết đáp án, không có “tại sao”, toàn bộ “tại sao” đều đã trở thành câu hỏi không lời giải, không có hy vọng, cũng không phải thất vọng, ít nhất ta vẫn có thể tin tưởng Ngụy Ương yêu ta...

Lại đi đến một nơi khác, ở cửa thành treo một bảng hiệu thật to viết “Dung Châu”.

Trên đường nghe nói, Dung Châu có một thiếu niên trẻ tuổi chuyên kể chuyện, trong bụng chứa đầy những câu chuyện cổ tích kì quái hiếm có, nếu Ngụy Ương ở đây, hần cũng sẽ muốn đi nghe kể chuyện.

Nhìn đường lớn ngựa xe như nước, có lẽ Ngụy Ương ở đây, đang lẫn trong đám người này.

Tiên sinh kể chuyện kia tên là Liễu Khanh, mọi người vây quanh hần, chính hần lúc kể chuyện cũng hơn ha hơn hỏ, chuyện từ lúc Bàn Cổ khai thiên lập địa đến bí mật khuê phòng của các đương kim hoàng thượng, hần dường như không có chuyện nào không biết.

Hần kể đến con lý ngư yêu màu đỏ ở sông Thê Tầm, nghe hần sống động như thật kể chuyện con ngư yêu kia si tình cố chấp, dường như lời hần kể đều là thật.

“Yêu tinh rốt cục vẫn là yêu tinh, trong lòng chỉ rắp tâm mê hoặc người khác, tiên sinh nói...loại si tình kia, sao không nói yêu tinh làm hại bao nhiêu người tan nhà nát cửa?” Đột nhiên có một thanh âm tức giận vang lên, thanh âm kia dường như đang run rẩy, là vì chán ghét sao?

Ta không kiềm được nhìn sang, ban đầu ta không hy vọng là hần, ta chỉ hy vọng sau này không tìm thấy hần, chỉ cần không phải là hần...Thế nhưng...

Đó thật sự là Ngụy Ương. Hần ngồi bên bàn, cách tiên sinh kia rất xa, ánh mắt ngập tràn tuyệt vọng, hần nói trong lòng yêu tinh chỉ mê hoặc người khác, yêu tinh làm hại người khác tan nhà nát cửa, hần cách ta

xa như vậy, một mảnh áo của hắn ta cũng không chạm tới được.

Hắn ghét yêu tinh, cho nên...Hắn có phải cũng ghét ta hay không...

Ta rất muốn xông đến hỏi hắn vì sao.

Nhưng ta không làm được. Hắn nhanh chóng đứng dậy rời đi. Hắn đi rất nhanh, ha ha, hắn có lẽ biết ta đang ở đây, quả nhiên là ngay cả cùng ta ở một nơi cũng không muốn.

Thấy hắn càng lúc càng xa, ta lại không có dũng khí đi đến giữ hắn lại, cho dù chỉ để hỏi một câu “tại sao”.

—— tại sao lại ghét yêu tinh như vậy lại còn muốn cùng ra một chỗ, cướp đi sự thành tâm của ta?

Tiên sinh kể chuyện kia phe phẩy quạt cười, “Người đó là tiểu thiếu gia của Ngụy gia, nghe nói lúc hắn mười mấy tuổi Ngụy lão gia cưới một nam thiếp về nhà, không bao lâu cả nhà đều bị người nọ hại chết, lúc đó mới biết thì ra tiểu thiếp kia là yêu tinh. Ân... Dường như cũng là lý ngư yêu màu đỏ ở sông Thế Tầm.”

“Chẳng trách hắn như vậy, thật là đáng thương.” Mọi người xung quanh hòa theo, người kể chuyện kia dừng dừng cười cười, tiếp tục kể chuyện của hắn, ta ngay cả mắt cũng vô tình nhắm lại không nhìn được.

Mà chuyện bọn họ nói, Ngụy Ương lại chưa từng kể với ta.

Ta chạy ra ngoài, thật sự không muốn nghe nữa.

6. Chương 6

Hỏi thăm được phủ đệ của Ngụy gia, ta liền đi thẳng đến đó.

Tới cửa rồi lại do dự. Nhìn thấy nơi này từng là một nhà giàu có, chẳng qua sự xa xỉ cũng không che dấu được sự suy bại của hiện tại, trên tường phủ đầy cỏ khô.

“Đến thì vào đi, còn lượn lờ bên ngoài làm gì?” Là Ngụy Ương.

Hắn ngồi bên cửa sổ uống trà, thanh âm lãnh đạm không giống hắn —— hắn không chào đón sự có mặt của ta.

“Người...” Đến để gặp hắn, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

“Nhiễm Nhiễm thế nào?” Chỉ có thể hỏi hần như vậy, nói ra bản thân ta cũng thấy ngượng miệng.

Hần đặt chén trà xuống, ra vẻ không có việc gì lấy khăn tay lau miệng, “Chết rồi.”

Chết rồi?! Chết...

Nhiễm Nhiễm, tiểu cô nương tươi cười đáng yêu kia, đã chết rồi sao?

“Tại sao?” Ta buột miệng hỏi.

“Không sai, chết rồi, là ta giết nó. Nó thích yêu tinh —— thích ngươi, nó đáng chết, hơn nữa đã chết từ lâu rồi, từ lúc ngươi không thấy nó thì nó đã chết.” Ngụy Ương vừa cười vừa nói, cười đến đáng sợ, “Chính là ngươi hại nó chết.”

Ngụy Ương, giết Nhiễm Nhiễm... Hần rốt cục làm sao vậy, hần không phải... rất cứng chịu Nhiễm Nhiễm sao...

“Ngươi thật thích hỏi “tại sao” đó, tiểu yêu tinh của ta. Ta biết, ngươi lần này đến đây cũng là để hỏi ta “tại sao”. Ta vì sao muốn giết ngươi? Thật là buồn cười, ta vì sao lại không thể giết ngươi?” Ngụy Ương nhìn ta chăm chăm, ánh mắt làm cho ta không rét mà run, “Ngụy gia giàu có nhất Châu Thành lại lâm đến hoàn cảnh hiện tại, là vì bị yêu tinh các ngươi làm hại! Yêu tinh đều là lũ vô tình, làm hại ta tan nhà nát cửa. Ngày phụ thân ta chết ta đã thề sẽ giết hết yêu tinh trong thiên hạ. Còn ngươi, tiểu yêu tinh của ta...” Hần hất cằm nhìn ta, “Năm đó con yêu tinh kia khiến phụ thân ta mê muội đến ba hồn bảy vía cũng đánh mất, ta thật muốn biết yêu tinh có năng lực gì. Yêu tinh các ngươi chỉ biết giẫm đạp lên con người, ta muốn thay phụ thân trả thù, cho các ngươi ném một chút loại tư vị này...”

Hần không nói nữa, chỉ bấy nhiêu ta cũng đã hiểu. Đầu óc ta trống rỗng, tựa như khi hần đẩy ta rơi xuống bờ hồ có đầy hoa mỹ nhân đó, ta chỉ nhìn thấy trong mắt hần sự tuyệt vọng.

Ta hiểu được hần tại sao ngay từ đầu đã vô duyên vô cớ đối tốt với ta, hần đã sớm chuẩn bị cho ngày này, nói không chừng hôm nay lúc nghe kể chuyện cũng là cố ý cho ta nghe thấy hần, thậm chí hần lúc nào cũng luôn theo dõi ta. Đây là trừng phạt của hần dành cho ta, là thay phụ thân hần trả thù, quả nhiên là hiểu tử.

Ta bỗng nhớ đến nụ hôn trên bờ hồ đầy hoa mỹ nhân kia, ta đã từng cho rằng ta đang cùng hần rơi vào trầm mê, không nghĩ đến từ đầu đến cuối chỉ có mình ta chìm xuống.

Ta đột nhiên hiểu được câu “Ta nhất định cả đời chỉ nhìn thấy trăng khuyết thôi” của hần, từ lúc Ngụy gia bị hủy, hần liền xem như bản thân đã bị hủy cùng Ngụy gia, sớm đã như vậy, quyết đoán như vậy, ngay cả thời gian tự hỏi đáng giá hay không cũng không có.

Sau đó Ngụy Ương không đuổi người, ta cũng không muốn đi, ngơ ngác đứng dưới bầu trời tối đen, hần

cũng ngồi như vậy, cái gì cũng không nói.

“Ta sẽ không đi.” Đến khuya ta mới mở miệng, “Ta đã từng nói sẽ không đi, mặc kệ là bao lâu về sao, cũng sẽ không đi.”

Lần đó là trong rừng trúc, Ngụy Ương đột nhiên nói với ta, “Người không thể rời khỏi ta, cho dù phát sinh chuyện gì cũng không được rời đi.” Ta đã đáp ứng hẳn sẽ không đi, nói được thì làm được.

Hơn nữa, động tâm không thể nào giả được... Ta cúi đầu, nhìn thấy sợi dây đỏ ở cổ tay, còn có gắn một tiểu lý ngư.

Thật vất vả mới tìm được hẳn, sao lại có thể rời đi chứ? Mặc dù ánh mắt kia chỉ ngập tràn thù hận, hẳn không phải là Ngụy Ương của ta, nhưng ta vẫn là A Lý của hẳn, là tiểu yêu tinh của hẳn.

Cả người Ngụy Ương run lên, dường như đang ra sức chịu đựng. Ha, hẳn chán ghét ta đến như vậy.

Rất lâu sau ta mới nhìn thấy khóe miệng hẳn nhếch lên, tựa như cười nhạo, tựa như cam chịu.

Ta quay đầu không nhìn hẳn nên không thể thấy được, lúc hẳn nhìn thấy trong ánh mắt ta không có hẳn, vẻ mặt của hẳn rất đau thương, muốn nói lại thôi, muốn vươn tay đến, rồi lại buông xuống.

Đương nhiên ta cũng không nhìn thấy được, động tác hẳn vươn tay lên, làm ra tư thế đang ôm một người.

Thật khó tưởng tượng được, những ngày tháng trước đó, trong căn nhà to lớn của Ngụy gia chỉ có mình Ngụy Ương. Hẳn cả ngày vì Ngụy gia đông sơn tái khởi mà bận bịu không ngừng, ta chỉ có thể nhìn hẳn, cốc trà để trên bàn sách đã nguội lạnh, một hộp cũng chưa từng uống, đem đi đổi thành trà nóng, sau đó đến xem trà lại nguội, vẫn chưa từng động qua.

Ta không giúp gì được, hẳn cũng không nói chuyện với ta, giống như chỉ có một mình hẳn.

Cứ như thế, qua một thời gian dài.

7. Chương 7

Ngụy gia từng là gia đình giàu có nhất thành Dung Châu, nay Ngụy gia xuống dốc, Vân gia trở thành người đứng đầu thành Bắc. Vân gia kia đương nhiên sẽ không để Ngụy gia trở lại như trước.

Mọi người trong lòng đều hiểu rõ, Ngụy gia nay đã xuống dốc, chỉ còn một mình Ngụy Ương, hẳn là huyết

mạch duy nhất còn lại của Ngụy gia, nếu mất đi hẳn, Ngụy gia kia cũng xem như lâm vào đường cùng.

Mấy ngày nữa là sinh thần của tộc trưởng Vân gia, Vân gia liền phái người đưa thiệp đến mời Ngụy Ương.

Rõ ràng là một bữa tiệc Hồng Môn.

Suốt mấy ngày Ngụy Ương nhốt mình trong phòng, không biết đang làm gì.

Hắn nói hắn phải đi, vì Ngụy gia cũng được, vì bản thân hắn cũng được.

Hắn còn nói, “A Lý, lần này ngươi đi cùng ta.” Ta nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng, bất lực.

Nếu có thể giúp hắn, cho dù bắt ta nhảy xuống biển ta cũng nguyện ý, chẳng sợ cho đến bây giờ hắn vẫn luôn hận ta, chẳng sợ trong lòng hắn chỉ có mỗi Ngụy gia.

Khi đó ta chỉ nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt hắn, lại không thấu được sự mờ mịt kia, nhìn thấy hắn rũ mắt xuống, giống như đang cầu khẩn.

Yến hội tan, đêm đã khuya. Những người đến mừng thọ cũng đã về nhà, cuối cùng chỉ còn lại Ngụy Ương.

“Ngươi có biết ta muốn giết ngươi?” Tộc trưởng Vân gia vô cùng lãnh đạm.

“Thật trùng hợp, ta cũng vậy.” Ta nghe thấy Ngụy Ương nói vậy.

——Ánh mắt sáng như ngọc của Ngụy Ương khiến ta mê muội.

“Ngụy gia sớm muộn cũng vong, người của Ngụy gia... A, một đám người đều bị yêu tinh mê hoặc.” Lão Vân gia kia cười nhạt, “Phi!”

Ta không phải, cho tới bây giờ ta cũng không nghĩ sẽ hại Ngụy Ương! Thật sự không phải...

“Ngụy Ương...” Ta nghe thấy âm thanh của mình run rẩy, nếu ta nói ta chưa bao giờ muốn hại hắn, hắn sẽ tin sao...

Ta quay đầu nhìn hắn, hắn đứng thẳng nhìn tộc trưởng Vân gia vung tay lên, những kẻ ẩn nấp trong phòng liền nhảy ra vây quanh Ngụy Ương, ánh mắt bọn họ đều giống như Ngụy Ương, tràn đầy tuyệt vọng.

Ngụy Ương lạnh lùng nhìn họ, “A Lý, giết bọn họ.”

Giết... Ta là lý ngư yêu màu đỏ ở sông Thế Tầm, đạo hạnh ngàn năm có thể hóa thành người, giết vài người dễ như trở bàn tay.

Nhưng bọn họ lại đều giống như Ngụy Ương... Ta làm sao mà hạ thủ được...

Ta bước lùi về sau, cơ hồ muốn cùng Ngụy Ương dính lại thành một khối, nhưng những người đó càng lúc càng gần, ta cố gắng không nhìn vào mắt bọn họ, ánh mắt như có tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc, bao vây lấy ta không kê hở.

Ta làm sao có thể hạ thủ...

“Ngụy Ương... Đừng...” Ta cầu xin.

“Yêu tinh sao, một đám người đều giống như nhau, không thể sửa đổi. Ngụy Ương, tiểu yêu tinh kia nếu thật lòng yêu người, hẳn ắt sẽ liều mình giúp người, làm sao...” Làm sao giống như bây giờ —— ta biết lão đầu nhi Vân gia kia chính là muốn nói cái này.

Ta không phải! Thật sự! Ta không phải... Không phải... Ta thật sự thích Ngụy Ương, thật sự...

“Giết bọn họ.” Thanh âm của Ngụy Ương.

“Đừng...”

“Giết bọn họ!” Ngụy Ương ngắt lời ta, lặp lại lần nữa, tựa hồ nổi giận rồi, “Toàn bộ, giết hết bọn chúng.”

“Người...” Ta định nói lại.

“Ha, yêu tinh, yêu tinh không phải đều như vậy sao...” Bên tai quanh quẩn tiếng cười nhạo của tên tộc trưởng Vân gia.

Ngụy Ương trầm mặc hồi lâu, ta chỉ nhìn thấy đôi con ngươi trong suốt của hắn lãnh đạm vô cùng, lửa giận ban nãy như chìm xuống, “Nếu người không muốn, thì đi đi.”

Không giết thì phải đi? A, ta chưa từng nghĩ hắn sẽ nói vậy.

Hắn nhất định rất chán ghét ta, hắn biết ta không dám giết người, cho nên dùng cách này bức ta đi. Bằng không một con người đẹp như vậy, tựa như tiên sao lại lạnh lùng nói câu “Toàn bộ, giết hết bọn chúng” được chứ?

Nhưng người lại không biết rằng, ta sớm đã không thể – rời khỏi người...

Người chán ghét ta cũng không sao, lợi dụng ta cũng được, nhưng ta thích người, người muốn ta làm gì ta cũng làm, ta xem người còn có.... lý do gì đuổi ta đi không.

—— Trách là trách khi ấy ở sông Thế Tầm người đã cười quá đẹp, làm ta kinh tâm động phát, từ lúc đó liền cướp lấy trái tim ta.

Ta kiên quyết nhắm mắt lại, vận nguyên khí, đánh tới phía trước.

Ta không nhìn thấy phía sau, ta chỉ hy vọng Ngụy Ương đừng im lặng như trước nữa.

—— Một chút là được rồi, ta không hy vọng xa vời là người toàn tâm yêu ta, ta chỉ muốn người dành cho ta một chút rung động, một chút là được rồi.

8. Chương 8

Toàn bộ đều là mùi máu, ta cơ hồ điên cuồng sử dụng chân nguyên của mình, trong đầu chỉ có câu nói của Ngụy Ương, “Toàn bộ, giết hết bọn chúng.”

Đúng, đây là Ngụy Ương nói với ta, cho nên ta muốn giết bọn họ, toàn bộ bọn họ. Chỉ có làm như vậy, ta mới có lý do ở lại bên cạnh hắn.

Thân thể mệt mỏi, hai cánh tay nặng trĩu, chân nguyên của ta đã cạn, nếu còn đánh nữa, ta sẽ hoàn toàn tan biến, nhưng ta muốn giết tất cả bọn họ, không còn một người.

Ta nhìn thấy vẻ kinh ngạc của tộc trưởng Vân gia.

Đúng vậy, ta thật sự yêu Ngụy Ương, ta sẽ không rời đi, vĩnh viễn sẽ không, ta là thuộc về Ngụy Ương, hắn chính là tất cả của ta.

Ngụy Ương luôn cười vui vẻ, Ngụy Ương có đôi mắt sáng như ngọc của ta đã sớm mất rồi. Chỉ còn có ta thuộc về hắn, hắn muốn ta giết, ta sẽ giết.

Cho dù hắn không cần ta, ta vẫn là của hắn.

Mãi cho đến khi Vân phủ hoàn toàn biến thành một *tòa tử trạch*, ta vẫn điên cuồng tìm kiếm, ta muốn giết hết mọi người.

[Nơi chết chóc]

Cuối cùng, khi ta trở lại căn phòng đó, Ngụy Ương vẫn đứng yên tại chỗ, ngay cả tư thế cũng không đổi.

“Ngụy Ương, người xem, người bảo ta giết, ta liền giết toàn bộ.”

Ta không cần người yêu ta, nhưng người tin ta yêu người không được sao... Ngụy Ương.

Nếu đây là người muốn ta làm, được thôi, ta làm.

Ta mệt mỏi quá, ta không còn thấy rõ Ngụy Ương nữa.

“Ngụy Ương... Người xem, ta làm được rồi.” Ta cười.

Ta biết, chân nguyên cạn rồi, chỉ còn đường chết, ta nghe nói người trước khi chết sẽ nhìn thấy chuyện đã xảy ra trong suốt cuộc đời, không biết yêu tình có thể hay không.

Ta nói, ta nhìn thấy Ngụy Ương.

—— Ngụy Ương ôm ta trong lòng ngủ, Ngụy Ương đứng dưới ánh trăng cô đơn lạnh lẽo, Ngụy Ương tự tay đeo dây đỏ cho ta, Ngụy Ương trong rừng trúc đột nhiên nói “Người không thể rời khỏi ta, cho dù phát sinh chuyện gì cũng không được rời đi.”

Ta dường như nhìn thấy một hồ nước, ven hồ đều là hoa mỹ nhân, toàn bộ đều là hoa đỏ như lửa. Ngụy Ương nhìn mặt nước nói ba quang lân lân rất đẹp. Ta hỏi hần “ba quang lân lân” là gì, hần nói là sóng lăn tăn trên mặt hồ, giống như vẩy trên người ta vậy, nhìn rất đẹp.

Hần còn nói sau khi trở về sẽ thú ta, phải mời thật nhiều khách tới chứng kiến chúng ta hạnh phúc —— dù họ không chúc phúc cho chúng ta.

Ta dựa vào hần, khi đó thật sự rất vui. Hần cũng ôm ta, hung hăng hôn ta, không để cho ta một khe hở để thở, hần như phát điên. Hần muốn gì ta không muốn biết, chỉ biết cùng hần tiếp tục rơi vào trầm mê.

Mơ hồ nhìn thấy cả sảnh đường chỉ toàn máu tươi, đột nhiên cảm thấy rất giống hoa mỹ nhân ở ven hồ, rất giống.

Khi đó trong lòng ta tràn đầy hạnh phúc, toàn bộ thế giới chỉ có một người tên Ngụy Ương, trong mắt Ngụy Ương lúc đó cũng không có tuyệt vọng, mà toàn bộ hạnh phúc của ta, đều chỉ nguyện dành cho hần.

Ta nhớ rõ mỗi câu nói, mỗi biểu tình của hắn, nhớ rõ những cử chỉ ôn nhu của hắn, chỉ có nụ cười của hắn, ánh mắt sáng như ngọc —— ta lại không còn nhớ rõ nữa.

Ta tựa hồ được Ngụy Ương ôm lấy, hắn tựa hồ đang gọi tên ta, trên mặt đột nhiên ươn ướt, có gì đó chảy vào miệng, rất mặn.

Nhất định là ta bị ảo giác rồi.

9. Chương 9: Ngụy Ương Phiên Ngoại Đào Yêu

Trong nhà đột nhiên có một cái thủy hang, bên trong có một tiểu lý ngư đang bơi lội, màu đỏ rất đẹp, tựa như hoa đào đang nở rộ đẹp đẽ vô cùng —— đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa*.

Nhưng mà hắn là yêu tinh, là ngư lý yêu màu đỏ ở sông Thế Tầm, Ngụy gia là bị yêu tinh hại chết, cũng là một con ngư lý yêu màu đỏ ở sông Thế Tầm.

Ta muốn giết hết yêu tinh trong thiên hạ, càng muốn cho bọn yêu tinh không có thật lòng này ném thử chút tư vị bị phụ bạc.

Hắn muốn trốn ta liền bắt lại, ta ôn nhu với hắn, là để sau này có thể chà đạp hắn không đáng một xu.

Nhưng ta lại không rõ vì sao hắn không phản kháng, hắn là ngư lý yêu tu hành ngàn năm, có đạo hành ngàn năm đã đủ để hắn thoát khỏi đây.

Yêu tinh đều là loại vô tình tàn nhẫn, hắn nhất định đang suy tính kế hoạch gì đó. Vì thế ta cả đêm đều coi chừng hắn.

Nhưng hắn cái gì cũng không làm.

Ta không rõ, theo lẽ là ta đang giam cầm hắn, còn với hắn đây là gì.

Sau đó ta thả hắn đi. Hắn lại còn nói nhất định sẽ trở về, ngày mười lăm tháng tám nhất định dẫn ta đi ngắm trăng.

Quả nhiên là yêu tinh, hứa hẹn rất nhiều thứ vô vị, bất quá chỉ là muốn lừa gạt lòng người, sau đó chà đạp lên nó.

Những ngày hắn không có ở đây, ta đột nhiên cảm thấy buồn phiền, làm gì cũng không hứng thú, ta nghĩ

hắn là ta sợ tiểu yêu tinh kia chạy thoát, nên ta luôn luôn nhìn hắn, hắn cứ bơi quanh quẩn ở sông Thế Tầm, a, yêu tinh là như vậy sao, năm đó phụ thân cũng vì như vậy mà bị mê hoặc, quay đầu lại kết quả so với ai đều thảm hơn.

Nhưng nhìn thấy hắn, không hiểu sao cảm giác yên lòng rất nhiều.

Cuối cùng hắn cũng trở lại, đúng như dự liệu của ta. Thấy hắn chớp mắt, ta cảm thấy trong lòng có gì đó được thả lỏng, loại cảm giác này, tựa hồ gọi là —— trút được gánh nặng.

Ta cư nhiên đang lo lắng hắn sẽ không trở lại...

Đột nhiên phát hiện tiểu yêu tinh này rất đẹp, nhất là điểm hồng (mặt ruồi đỏ) ở mi tâm (điểm giữa trán) kia, tựa như hắn là tể lân trên trời. Thật là tinh tế.

Sau đó ta dẫn hắn đi rất nhiều nơi, hắn không giống yêu tinh tu hành ngàn năm, cái gì cũng chưa từng thấy... Tựa hồ giống như nữ hài tử thì đúng hơn.

Lúc ở trong rừng trúc, hắn hỏi ta cái gì mà...có nơi nào muốn đến không.Ta thật sự không hiểu, hắn là yêu tinh, yêu tinh hại người tan nhà nát cửa, hắn lại còn đi quan tâm người khác, thật sự không giống yêu tinh. Tên yêu tinh năm đó phụ thân mang về, sau khi giết hết cả nhà ta, chưa từng xuất hiện lần nào.

Ta tìm lòng không được đã nói với hắn, “Người không thể rời khỏi ta, cho dù phát sinh chuyện gì cũng không được rời đi”.

Tại sao, ta vì cái gì mà sợ hắn sẽ rời đi...

Chẳng lẽ ta động tâm rồi, cảm giác động tâm không thể làm giả được.

Hắn đồng ý với ta, chính hắn cũng không biết, bộ dáng của hắn khi đó đẹp như hoa đào, đào chỉ yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa.

Thật ra từ lúc bắt đầu ta nên hiểu, A Lý chính là mang số mệnh của hoa đào, tươi đẹp trong nhất thời, sau đó im lặng mà điều tàn.

Dứt khoát quyết định cùng hắn trầm luân một khoảng thời gian, một thời gian ngắn thôi.

Cuối cùng ta dẫn hắn đến bờ hồ Thế Tầm, ven hồ có rất nhiều hoa mỹ nhân. Hắn không biết hồ Thế Tầm chính là đầu nguồn của sông Thế Tầm, những người hữu tình cùng nhau hứa hẹn tam sinh, đời đời kiếp kiếp luôn tìm nhau, thế nên là “Thế Tầm”.

Ta lại không kìm lòng được hỏi hấn có thích nơi này không, sau đó nói sẽ tìm một căn nhà nhỏ ở đây, hàng năm vào mùa hoa mĩ nhân nở rộ, sẽ dẫn hấn đến đây thưởng ngoạn, còn muốn nuôi thật nhiều lý ngư màu đỏ giống hấn, nhất định sẽ rất đẹp... Sau khi trở về ta sẽ thú hấn, phải mời thật nhiều khách tới chứng kiến chúng ta hạnh phúc —— dù cho họ không thêm chúc phúc.

Nhưng, hấn không trở về được, chúng ta đều không thể trở về nữa.

Không, có lẽ chúng ta căn bản là chưa từng bắt đầu, tình cảm của hấn đơn thuần không có mục đích, ta không xứng.

Ta không thể hạ thủ tàn nhẫn, chỉ có thể đâm chủ thủ vào bụng sau đó đẩy hấn xuống hồ. Xuôi theo dòng xuống, sẽ có người tìm được hấn, có lẽ, ta từ nay về sau sẽ xem như hấn đã chết, từ nay không còn liên quan gì nữa.

Ta nhìn thấy trợn mắt ngạc nhiên, dường như đang hỏi “Tại sao”, ta chỉ có thể nói, “Thật tốt đẹp, chỉ tiếc người không thể quay về, cũng không thể có sau này.”

Tốt đẹp như vậy, đáng tiếc chả qua chỉ là hư ảo.

Sau khi hấn đi, ta vẫn không thể hoàn toàn dứt bỏ, ta điên cuồng tìm kiếm tin tức của hấn, biết hấn vẫn còn sống, hấn đã rời khỏi sông Thế Tầm đi tìm ta.

Lúc biết được nhất thời không kìm được nở nụ cười, có lẽ ta cũng rất vui. Nhưng, ta thật không thể ở cùng hấn, cùng hấn một chỗ chính là phản bội lại gia đình ta, người thân của ta, cả nhà ta đều bị yêu tinh hại chết, yêu tinh là kẻ thù của ta, về tình về lý ta cũng đều không nên yêu hấn.

Hấn là vì cái gì? Theo lý hấn nên hận ta, cho dù không hận cũng không nên đi tìm ta.

Ta bắt đầu lẩn tránh, ta sợ nhìn thấy hấn, hấn quá sạch sẽ, cùng hấn ở một chỗ, ta chỉ có thể cảm thấy mình thật dơ bẩn, rất dơ bẩn.

Cho đến khi không hẹn mà gặp hấn ở Dung Châu.

Ta nhìn thấy hấn, không được, ta nhất định phải khiến cho hấn chết tâm. Thế nên ta nói, yêu tinh đều là một đám mê hoặc lòng người, yêu tinh hại người tan nhà nát cửa.

Sau đó ta nhanh chóng rời đi, người là yêu tinh, ta là bị yêu tinh hại cho nhà cửa tan nát, ta không thể cùng người một chỗ được...

Hấn lập tức buồn bã, ta nghĩ hấn sẽ lập tức rời đi, như vậy cũng tốt, ta không bao giờ...muốn gặp hấn nữa.

Ta chỉ có thể cố gắng không nhìn hấn, trong lòng đau nhói.

Nhưng hấn vẫn ở đây, còn tìm đến nhà, chân tay luống cuống không biết làm sao đi qua đi lại. Ta nói cho hấn mọi chuyện, ta ghét yêu tinh, ta hận yêu tinh, ta nói ta làm tất cả chỉ vì trả thù, ta là muốn chà đạp tâm lòng của hấn.

Mau đi đi có được không...

Ta nhìn thấy bộ dạng bi thương của hấn, dường như muốn khóc, ta cố gắng không nhìn nữa, ta sợ ta vừa nhìn hấn sẽ không kiềm được mà nhào đến ôm lấy hấn, nói ta biết hấn không phải như vậy.

Mãi cho đến tối.

Hấn vẫn ở yên tại chỗ.

Sau đó, chính là tại Vân gia, nói thật là ta quyết tâm cùng hấn đi chết. Ta thật ích kỷ, ta muốn nhìn hấn vì ta mà đau khổ, dù cho điều đó làm tổn thương hấn. Nhưng, ta làm như vậy, hấn sẽ còn vì ta mà thương tâm sao, chỉ sợ tâm đã sớm chết rồi...

Ta nhìn lão già Vân gia kia dùng lời nói đả kích hấn, hấn giống như bị kẻ nào đó đánh cho một gậy, dùng thanh âm run rẩy gọi tên ta. Không được, hấn không thể ở đây. Ta bảo hấn giết hết người ở đây, hấn là một người lương thiện như vậy, nhất định sẽ bỏ đi... Hấn khóc nức nở nói với ta, “Ngụy Ương... Đừng...” Ta lại nói với hấn, giết toàn bộ bọn họ. Hấn nhất định sẽ đi, đi thật xa khỏi tên ma quỷ giết người như ta.

Nhưng ta không nghĩ tới, hấn thật sự làm vậy. Hấn giống như phát điên, giết cả nhà Vân gia, hấn là yêu tinh tu hành ngàn năm, việc này đối với hấn chỉ là việc nhỏ, nhưng hấn dùng chân nguyên tu luyện được — tính mạng của hấn cũng sẽ tiêu tan, càng dùng nhiều, càng nhanh cạn kiệt.

Tại sao, tại sao có thể vì ta mà làm đến mức này.

Ta bảo hấn dừng lại, hấn lại như không nghe thấy, hoặc là, hấn thật sự không nghe thấy.

Cuối cùng hấn nói, “Ngụy Ương, người xem, người bảo ta giết, ta liền giết.”

Hấn gọi ta lần cuối, ngã trong ngực ta, hấn rất nhẹ, là vì đã tiêu hao hết nguyên khí sao...

Là ta đã phá hủy hấn.

Mọi nơi đều là máu của người Vân gia, tựa như hoa đào nở rộ tươi đẹp, đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa.

Hắn không tỉnh lại nữa, mà ta ngay cả một câu “yêu” chân chính cũng chưa kịp nói với hắn, mà có nói, hắn cũng sẽ không tin.

Sau đó ta lại đến hồ Thế Tầm, ta ở đó xây một căn nhà nhỏ, hàng năm vào mùa hoa mĩ nhân nở, ta đều tới đây, trong hồ còn nuôi rất nhiều lý ngư màu đỏ, chúng đều rất đẹp, nhưng chúng không phải hắn.

Nhưng đây là ta đồng ý cho hắn.

Sau đó rất lâu, ta trải qua nhiều ngày mười lăm tháng tám, ánh trăng ngoài cửa sổ rất trong, nhưng ta cuối cùng vẫn cảm thấy nó khuyết. Đúng với câu nói kia “Ta cả đời này chỉ có thể nhìn thấy trăng khuyết thôi” —— không có hắn, thứ gì cũng không toàn vẹn.

Bình thường ta vẫn ở sông Thế Tầm, có lẽ một ngày nào đó, thủy hang trong nhà lại xuất hiện một tiểu lý ngư xinh đẹp tựa như hoa đào, đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa.

Sau đó ta có thể dùng đời đời kiếp kiếp của ta trả nợ cho hắn, đời đời kiếp kiếp có khi cũng trả không đủ.

—— Mặc dù vĩnh viễn cũng sẽ không có cái “có lẽ” này.**Phiên ngoại Đào Yêu hoàn**

Toàn Văn Hoàn

*Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa:

Yêu Yêu (âm Yao): tương mạo trẻ trung đẹp đẽ. Chúc chúc (âm Zhuo): hình dáng đóa hoa nở rộ. Ý ở đây là Ngụy Ương nói A Lý đẹp như đóa hoa đào mới nở đó a ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-yeu>